

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Zosimo Presbytero. 248.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

μαχαρατῶ ὅτι γὰρ ἔπαυσα εἰρήνῃ,
ἀλλὰ πῶς τῇ κακίᾳ σου ἐζευγμένῃ
ἀποκρούσῃ, ἀλλὰ γὰρ φησὶν, εἰρήνῃ
πῶς ἐμεῖο δίδωμι ὑμῖν. εἰρήνη γὰρ ὅ-
πως σκεῖναι ἔστιν, ἢ τῇ δικαιοσύνῃ, ἢ
τῇ εὐσεβείᾳ σμικρομένῃ.

Εὐτολίῳ Διάκονῳ. σμζ.

Μὴ φοβῶ, ὃ μισοποιήσας ἱερὸν
πέρας, τὸς ἐλέγχῃν μὲν ἀδυσ-
ποιώτας, ἐλέγχου δὲ ὡς οὐκ ἐπιμέ-
νης, ἀλλὰ πῶς παρήσται θεοστυχίας
μὲν ἀπὸ μαλακίας. παρορνεῖα δὲ
κεκραμένῃ ὅτι δεικνύμενος, παρορ-
νεῖα ἀνύειν τὰ ὑπέρογκα. εἰ δὲ καὶ μὴ
ἀνύσας, ὡς γέγραπται, καὶ εὐσεβείας, καὶ
οἱ παρ' αὐτῷ ἔδόντων χειροτονηθέν-
τες ἀπὸ τῶ ἀμείβεσθαι κακῶν ἡρώσι,
μὴ ἐλιγώρει. ὁ γὰρ ἀκοίμητος καὶ
παρ' ἐπὶ τῆς ὀφθαλμοῦ ὁ μισοτόνης καὶ
καὶ φιλάγαθος, σὲ μὲν ἀμείψεται,
ἐκείνους δὲ ἀμυνῆται.

Ζωσίμῳ πρεσβυτέρῳ. σμη.

Ἄγος ἡμῖν ἕνα γὰρ ὡς ἄρσῃς
καὶ κακίας ἐκεκλήθη, καὶ πολλὰ
πολλὰ λεγόντων, ἐφίω ἐγὼ, ὅτι ἡρω-
μαι πάντας ἀνθρώπους καὶ ἐλαττώματα
ἔχειν, καὶ πλεονεκτήματα, ἀλλὰ τὸς
μὲν εὐδοκίμοις καὶ ἀρίστοις, μικρὰ μὲν
ἔχειν καὶ εὐτελῆ τὰ ἐλαττώματα. μέ-
γιστα δὲ καὶ ὑπερφύη τὰ κατ' ἁρτώματα.
τὸς δὲ ἄλλοις ἢ ἀναλογιστὰς τοῖς
ἐλαττώμασι τὰ πλεονεκτήματα, ἢ
καὶ πλεονεκτητῶτα, ἢ καὶ πλεονεκτή-
ματα. εἰσὶ γὰρ ἄνθρωποι, ἀπάνθρω-
ποι μὲν, σώφρονες δὲ, ἢ ἀσελγείς μὲν,
ἐλεήμονες δὲ, ἢ θεοστυχῆται μὲν, ῥα-
δίως δὲ μεταβαλλόμενοι, ἢ ἀδίκαι
μὲν, μετρίοφρονες δὲ, ἢ ἀρπαγῆς μὲν,
ἐγκρατεῖς δὲ, ἢ ἀκρατεῖς μὲν γλώτ-
της, ἐγκρατεῖς δὲ ἡδονῶν, ἢ ἀκρατεῖς
μὲν ἡδονῶν, ἐγκρατεῖς δὲ γλώττης. ἢ
γαρῶς μὲν ἡθίους, ὀργῆς δὲ κρείττο-
νος, καὶ συλλήβδην εἰπεῖν ὅσα ἂν

cum vitio cōiuncta est, abiiciat ac p̄scri-
bat, hinc patet, quod alio loco ait, Pacem
meam do vobis. Pax enim verè ea est, quæ
iustitia & pietate cohonestatur.

Εὐτολίῳ Διάκονῳ. 247.

Ne eos, ὃ improbitatis odij sacrum des-
lubrum, qui cūm reprehendere nequeant,
reprehendi recusant: verūm dicendi liber-
tatem, à temeritate liberam, ac cum suaui-
tate cōiunctam p̄ te ferens, ea, quæ de-
cent, perfecturum te s̄pera. Quod si etiam
minimè perficias, ut scripsisti, atque Euse-
bius, & ij, qui ab eo, contrà quàm fas erat,
ordinati sunt, pro eo atque tibi gratiam re-
ferre debebant, maledictis te incessant, ne
propterea elanguescas. In somnis enim ac
rerum omnium conspector oculus, qui &
improbos exosos, & probos charos habet,
tibi quidem vicem rependet, de ipsis au-
tem supplicium sumet.

Ζωσίμῳ Presbyterῳ. 248.

Cūm nuper nobis de virtute ac vitio ser-
mo excitatus esset, ac multi multa dicebāt,
ad hunc modum ipse locutus sum. Nemi-
nem mortalium esse arbitror, qui non &
vitia & virtutes habeat: verūm optimi qui-
que ac probatissimi parva quidē & tenuia
vitia, maximas autem & excellentes virtu-
tes habent: alij verò aut pares vitiis virtu-
tes, aut superiores, aut etiam inferiores.
Sūt enim homines qui licet crudeles sint,
pudici tamen sunt: aut si impudici ac libi-
dinosi sint, tamen ad misericordiam pro-
pensi sunt: aut si audacissimi sint, facilè ta-
men commutantur: aut si iniustitia labo-
rent, modestia tamen præditi sunt: aut si
rapaces sint, continentes tamen sunt: aut
si intemperanti lingua sint, à voluptatibus
tamen abstinēt, aut si ab iis nō abstineant,
abstinētis tamen linguæ sunt: aut si ven-
tris cupiditatibus succumbant, iracundia
tamē superiores sunt. Atque, ut summam

loquar; nõ facile adduci queam, vt vñlum hominẽ esse credã, qui vel vitis careat, vel virtutibus omnibus destitutus sit. Quod vt demonstrarem, pro his quidem iniquũ illum iudicem proferebam, qui cum nec Deum timeret, nec hominem vereretur, tamen probum opus perpetravit, vt qui viduam sine vlla intermissione ipsius opẽ implorantem misericordia profecutus sit, in eosque, qui ipsi iniuriam inferebant, animaduertit: pro illis autem illud Scripturæ, Quis gloriabitur se castum habere cor? aut quis liberẽ hoc prædicabit, Purus sum à peccato? Cum autem ab omnibus, qui aderant, hæc oratio laudibus effertur, ac supra spem omnem plausus excitaretur, ego quidem erubui (liquidẽ ita natura comparatus sum, vt ad laudes meas ruborẽ potius suffundar, quàm insolenter effertar) vnus autem ex iis, qui aderant, vir & vita laude, & doctrina clarus (neque enim veritatem reticebo, quamuis ille ea, quæ à me dicta fuerant, euertere conaretur) exiguo silentio vsus, tuam, optime Zosime, vitam proferens, orationẽ meam refutare nitēbatur; illud videlicet ostendens, vitia quidem omnia in te velut choros agere, virtutis autem nec vestigium vllum inesse. Cum autem ego fidem his verbis minime haberem, omnes, qui aderant, eum vera loqui testabantur, tuisque vitis exponẽdis omnem linguam imparẽ esse dictabant. Cum autem ego his auditis tacerem (contendere enim absurdum esse iudicabam) huiusmodi verbis illi ad me vsi sunt: Non vt orationem tuam euertamus, vir sapientissime, hæc dicimus (nam ea vera est, atque omni laude præstantior) sed quia eũ ab humani generis cetera profcribimus, atque belluam humanam formam gerentem, aut pestiferum dæmonẽ, naturãq; hostẽ esse statuimus. Atque hæc omnes fere, velut ex vno ore, loquebantur. Quidam autem ex ipsis maiorem in modum a me contendebant, vt hæc ipsa tibi significarem. sic enim fortasse te ad meliorem mentem rediturũ esse. Ego verò primũ quidẽ id facere detrectabam: post

ραδίως πειρώσομαι εἶναι ἀνθρώπων, ὅτι ἐλαττωμάτων ἀμοίρον. ἔτε καὶ τῶν ἰσχυμάτων ἔρημον, καὶ τῶν ἐπιφροσῶν ἀποδείξειν. τῆς ἰδίου τοῦ χριστοῦ τῆς ἀδικίας, τὸν μήτε τὸν θεὸν φοβούμενον, μήτε ἀνθρώπων ἐπιτροπιδόν, ὅπως ἐποιήσει καλόν, τὴν συνεισῆχαι τεύουσαν αὐτὸν ἐλεῆσαι, χρεῖαν, καὶ ἐπεξελεῖν τοῖς ἀδικούσι. τῆς δὲ τὸ τίς καυχῆσται ἀγαθῶν ἔχειν τὴν καρδίαν, ἢ τίς παρήσιασται, καθαρός εἶναι ἀπὸ ἀμαρτιῶν. ὡς δὲ πάντες οἱ παρόντες ἐπὶ ἡμῶν, καὶ κρότος τῶν πατρῶν ἐλπίδα ἀνερρήγνυται. ἐγὼ ἰδὼν ἠνθροῦσα. ὡς γὰρ τὸς ἐπαίους ἐρῶντας μᾶλλον πείνω, ἢ ἡρασιμῶν. εἰς δὲ τῆς παρόντων, καὶ λόγῳ καὶ βίῳ εὐδοκίμος. ὅ γὰρ ἀποκρυφάμην τὴν ἀλήθειαν, εἰ καὶ ἀνατρέπειν τὰ παρ' ἐμοῦ λελεγμένα ἐπειράτο, ὀλίγα ἔφη συχάσας, ὡ βέλπτε Ζώσιμε, καὶ τὸν σὸν προσφραν βίον, ἐλέγχων τὸ λόγον ἐπειράτο. πάντα ἰδὼν τὰ ἐλαττώματα ἐν σοὶ χορεύειν δεικνύς, κατορθώματα δὲ ἐδὶ ἴχνος. ὡς δὲ ἠπίστου ἐγὼ, πάντες οἱ ὄντες ἐμαρτύρου αὐτῶν ὡς ἀληθεύοντι, καὶ ὡς ἠπίστωνος πατρῶν γλώττης, εἰς τὸ τὰ σα ἀκριβῶς ἐκφρασαι κακῶν. ὡς δὲ ἀκούων ἰσχυρίας ἦρον. ζυγισμαχῆν γὰρ ἀποπῆν ἠρῶμεν, ἔφασαι ἐκείνοι, ὅτι τὸν ἀνατρέποντες, ὡ σφώτατε, λόγον ταῦτα φαίμεν, ἀληθῆς γὰρ ὅτι καὶ πάσης εὐφημίας κρείττων. ἀλλ' ἐκείνοι τῆς ἀνθρώπων ἀποδοκιμαζόντες εἶναι γένος, καὶ ἀνθρωπομορφότυλλον, ἢ δάμνα ἀλάστορα, καὶ φύσεως ἔχρον ὀλιζόμενοι. καὶ ταῦτα ἰδὼν χερδὸν πάντες ὡσπερ ἐξ ἐνὸς στόματος ἐσθέρησαντο. πῆν δὲ ἐξ αὐτῶν λιπαρῶς παρελέλου, αὐτὰ ταῦτα μὲν ἠνθροῦσα σοὶ, τὰ καὶ πῶς γνωσιμαχῆσας. ἐγὼ δὲ ἐξ ἀρχῆς ἰδὼν ἀεβαλδόμενον ἔπερον δὲ ἐνδοῖς ὡς τὸς ἰκεσίας γράφειν ἐπιηφιλάμην. σὸν δὲ ἰν εἰν λοιπὸν τὰ χεῖρα σὺν σκοπίῳ, ἵνα κομφιδίας καὶ γέλωτος, καὶ τιμωρίας ἀπαλλά-

ἀπαλλαγείας· εἰ δὲ νομίζω τὸν θάνατον εἰς ἀνταρξίαν ὡς ἀπέμπειν, ἀδωδὸς πλημμελῆς σκαυτὴν ἀπατῆλαιφανείας· ὁ θάνατος γὰρ ὁ δοκῶν τὸ εὐγενὲς φυτὸν μαρῶναι, ἔδδεν ἔπερὸν ἔστιν ἢ χειρισμὸς ψυχῆς τε καὶ σώματος· εἰ δὲ ἀπίστεις, ἀλοὺε Πλάτωνος λέγοντος, ὅτι ὁ θάνατος ἔστιν ὅτι τὸ ἀθάρατον, πὲρ μὲν γῆτόν, ὡς εἰκοε, αὐτὸς σπυθῆσκει· τὸ δὲ ἀθάνατον, ὡσον καὶ ἀσφάθορον οἴχεται, ἔσπορη-
(αὐτὸ τὸ θάνατον)

autem eorum precibus cedens, scripturum me ad te recepi. Tuum autem iam fuerit teipsum considerare, atque operam dare, ut & diceris, & ludibrio, & poena teipsu liberus. Quod si, quia mortem ad interitum omnia perducere existimas, idcirco absque metu peccas, imprudens te decipis. Mors quippe, quae nobilem plantam arefacere videtur, nihil aliud est, quam animae & corporis disunctio. Id si non credis, audi quid dicat Plato. Morte hominem inuadentē, mortalis, ut videtur, ipsius pars mori videtur: quod autem immortalis est, saluum & incolume abit, posteaquam morti velut faeces submisit.

Ἰσίδωρος Διάκονος. σμθ.

Isidoro Diacono. 249.

Ἐξ ἱερωσύνης καὶ βασιλείας, ὡς ὁμῶς, τὰ πράγματα συνέστηκεν· εἰ γὰρ καὶ πολλὰ ἀλλήλων ἀσφά-
ρισιν· ἡδὲ γὰρ ὡς ψυχὴ ἔστιν, ἡδὲ σῶμα, ἀλλ' εἰς ἐν ὁρῶσι τέλος, πῶς ἴππικῶν σωτηρίαν. Ἀσφά τὸ καὶ ἰδί-
κα τὰ Ἰσδὰ καὶ πράγματα ἀρχὴν ἐλάμβανεν, ἡ ἱερωσύνη ἀναγκαστὴρ ἐθεσμοθετήθη, καὶ ἔστι πολὺ διήρκεσεν· ἐπειδὴ δὲ σαρκιωτέρου ὄντες καὶ πα-
χέροι, καὶ βασιλεῖαν ἐξέζητήσαν, καὶ αὐτὴ ἐδόθη, χρησιμωτατὴ ἔσσει, καὶ ἀσφά τὸ τὰ πρῶτα τῆς ἱερωσύνης μὴ σπειρομένην· ἐπεὶ τοῖ-
νου πῆ μὲν, πῶς ἱερωσύνην ἔχοντες δέλαμπον· πῆ δὲ, πῶς βασιλείαν κλησαμένοι διεσάζοντο· ἀμφοτέρων δ' ἀναρμύσαν, ἔδδμια αὐτοῖς ὑπελεί-
πιτο σωτηρίας ἔσποδεις· ἐκλόμνος δ' ἔσσει ὁ σφά τὸς Δανιὴλ πῶς σπ-
πλῆ τ' Ἰσδὰ καὶ πράγματων μετὰ τ' σπυθῆσκειν, καὶ ὡς ἔδδ λεί-
φανον αὐτῆς χρηστῆς ἐλπίδος σφά-
λειφθῆσκει, ἔδδ πῶς σφά τὸς αὐ-
τοῖς σπυθῆσκει φανῆται ἔσσει, Ἐξολο-
θρευθῆσκει χριστῶς, καὶ χριστῶς σφά τὸς
εἰ αὐτῆ· Ἀσφά μὲν τῶς χριστῶς τ' ἱερωσύνην μινύσαν· Ἀσφά δὲ τῶς χρι-
στῶς, πῶς βασιλείαν, καὶ πῶς πο-

Ex sacerdotio & regno, vir mihi cognominis, rerum administratio conflata est. Quamuis enim permagna utriusque differentia sit (illud enim velut anima est, hec velut corpus:) ad unum tamen & eundem finem tendunt, hoc est ad hominum salutem. Quapropter cum Iudaicae res initium sumebant, sacerdotium, ut magis necessarium, institutum est, ac per diu duravit. Posteaquam autem, cum carni addictiores atque crassiores essent, regnum poposcerunt: illud ipsis concessum fuit, quippe quod vilissimum esset, atque eorum, qui sacerdotio minime parebant, peccata coerceret ac restringeret. Quoniam igitur, partim quidem sacerdotium habentes elucebant, partim autem regnum obtinentes consuetuabantur, utroque autem sublato, nullum ipsis salutis subsidium reliquum erat: idcirco Daniel Propheta, ut illud ostenderet, fore, ut Iudaeorum res post Christum in crucem sublato funditus delerentur, nec ulli letioris spei vestigium ipsis restaret, nec melior vlla expectatio elucere, his verbis usus est: Exterminabitur vnctio, & iudicium non erit in ea: per vnctionem videlicet, sacerdotium indicans, per iudicium autem, regnum, ac civilem statum. Ac maxime quidem per sacerdotij extinctionem, regni quoque, & aliarum